

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U RIJECI
Erazma Barčića 5

REPUBLIKA HRVATSKA SVAŠKA ŽUPANIJA OPĆINA MEDULIN		
11-02-2021		
Uredni broj:	Org. jed.	
740-06/20-9/0001		
Uredni broj:	F.ri.	Vrij.
437-21-56		

Poslovni broj: 3 UsI-1390/2020-11

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Rijeci, po sutkinji Mariji Renner Jakovljević, uz sudjelovanje zapisničarke Marijane Andrijević, u upravnom sporu tužiteljice Maje Šarić iz Pomera, Pomer 104, zastupane po opunomoćeniku Saši Cvečiću, odvjetniku u Labinu, Zelenice 18, protiv tuženog Općinskog vijeća Općine Medulin, Medulin, Centar 223, zastupanog po službenoj osobi Suzani Racan Stern, radi razrješenja ravnateljice JU Kamenjak, 5. veljače 2021.,

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice radi poništenja rješenja tuženog Općine Medulin, Općinskog vijeća KLASA: 021-05/20-01/0009, URBROJ: 2168/02-02/102-20-71 od 28. rujna 2020.
- II. Odbija se zahtjev tužiteljice za nadoknadu troškova ovog upravnog spora.
- III. Nalaže se tužiteljici da tuženiku nadoknadi trošak upravnog spora u iznosu od 196,00 (slovima: sto devedeset šest) kuna u roku od 60 dana od dana dostave pravomoćne odluke u ovom upravnom sporu.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem tuženog Općine Medulin, Općinskog vijeća KLASA: 021-05/20-01/0009, URBROJ: 2168/02-02/102-20-71 od 28. rujna 2020. u točki 1. izreke tužiteljica je razriješena s mjesta ravnateljice JU Kamenjak, dok je u točki 2. izreke određeno da navedeno rješenje stupa na snagu dan nakon objave u „Službenim novinama Općine Medulin“.

Osporavajući zakonitost citiranog rješenja tuženika od 28. rujna 2020., tužiteljica je podnijela tužbu, koja je kod ovog Suda zaprimljena 9. studenoga 2020. pod poslovnim brojem 3 UsI-1390/2020, a u kojoj je tužiteljica u bitnome navela da je ovdje osporavano rješenje tuženika doneseno u izvršenju presude ovog Suda poslovnog broja 2 UsI-1322/2019-16 od 3. rujna 2020. kojom je u točki I. izreke poništeno rješenje Općine Medulin, Općinskog vijeća, KLASA: 023-01/12-01/0015, URBROJ: 2168/02-02/1-19-12 od 19. kolovoza 2019., u točki II. izreke presude predmet je vraćen tuženiku na ponovan postupak, uz nadoknadu troškova upravnog spora tužiteljici (točka III. izreke presude). Istaknula je da je osporavano rješenje tuženika doneseno protivno pravnim shvaćanjima, primjedbama i uputama ovoga Suda iznesenim u presudi poslovnog broja 2 UsI-1322/2019-16 od 3. rujna 2020. i da je tuženik u ponovnom postupku, u postupku izvršenja navedene presude, utvrđivao razloge za razrješenje

tužiteljice o kojim razlozima je ovaj Sud zauzeo stajalište da ne mogu predstavljati razloge za razrješenje. Navodi da je jedan od takvih razloga za razrješenje tužiteljice nepravilnost u provođenju postupka javna nabave te u svezi s tim penalizacija od strane Središnje agencije za financiranje i ugovaranje programa i projekata Europske unije (SAFU). Napomenula je, da tuženik nije utvrdio nikakve činjenice iz kojih bi proizlazile povrede stavljene tužiteljici na teret, već samo prihvaća činjenične navode Upravnog vijeća Ustanove, a propušta izvesti dokaze koje je dužan sam utvrditi, a ne Upravno vijeće. Tvrdi, da nije postojao niti jedan razlog za razrješenje tužiteljice koja je na mjesto ravnateljice Ustanove prvi put imenovana 4. kolovoza 2018., zbog čega ne može odgovarati za navodne nepravilnosti iz ranijeg razdoblja koje se Upravnom vijeću morale biti poznate prilikom njezinog reizbora. Tužiteljica detaljno elaborira razloge zbog kojih neutemeljenim smatra sve razloge za rješenje na koje se pozvao tuženik u novodonesenom osporavanom rješenju te osim uvida u dokumentaciju koja prileži spisu predmeta upravnog spora i upravnog postupka, predložila je izvođenje dokaza svojim saslušanjem te pribavljanje službenim putem od ustanove Centra za istraživanje materijala Istarske županije Metris podatak o korištenju bolovanja za zaposlenika Teu Gobo tijekom 2015. i 2016., uvid u Odluku broj UV-249/2018-1 od 30. studenoga 2018. te po potrebi i provedbu drugih dokaza, dok je u tužbenom zahtjevu predložila je da se poništi osporavano rješenje tuženika od 28. rujna 2020., sve uz nadoknadu troškova ovog upravnog spora.

Tuženik je u odgovoru na tužbu zaprimljenim kod ovog Suda 16. prosinca 2020. naveo da u cijelosti ostaje kod svih navoda iznesenih u obrazloženju osporavanog rješenja smatrajući da je u cijelosti postupio po pravnim shvaćanjima i primjedbama navedenim u presudi ovog Suda poslovnog broja 2 UsI-1322/2019-16 od 3. rujna 2020. i da su upravo navodi tužiteljice u suprotnosti sa shvaćanjima Suda iz ranije presude pa u tom smislu tužiteljica da neosnovano prigovara da se tuženik poziva na razloge za razrješenje koji da bi nastali još tijekom trajanja njezinog prvog mandata. Tvrdi da je postupak u izvršenju gore navedene presude proveden zakonito i da je nedvojbeno dokazano da je tužiteljica postupila na način koji joj se stavlja na teret osporavanim rješenjem pa je tuženik odgovarajući na tužbe navode tužiteljice, što će u nastavu presude biti detaljnije obrazloženo, predložio da se odbije tužbeni zahtjev tužiteljice kao neosnovan.

U podnesku zaprimljenim kod ovog Suda 12. siječnja 2021. tužiteljica je u cijelosti ostala kod svih navoda iz tužbe i tužbenog zahtjeva te predloženih dokaznih prijedloga iz tužbe. Osim već predloženih dokaznih prijedloga, tužiteljica je predložila da se u ovom upravnom sporu provede dokaz uvidom u cjelokupnu dokumentaciju koja se odnosi na projekt „ORKA-Održivi razvoj značajnog krajobraza Donje Kamenjak i medulinski arhipelag“ Javne ustanove Kamenjak, oznaka: KK. 06.1.2.02.0043, i to osobito u prijavu na natječaj za dodjelu bespovratnih sredstava, kao i ugovor o dodjeli bespovratnih sredstava broj KK.06.1.2.02.0043, a koju dokumentaciju je potrebno zatražiti službenim putem od Javne ustanove Kamenjak odnosno tuženika, jer tužiteljica tom dokumentacijom ne raspolaže. Predložila je također da se utvrdi i sadržaj svih očitovanja koja su od strane tuženika dostavljena SAFU u postupku koji je prethodio predmetnim odlukama, zbog čega je potrebno službenim putem od tuženika zatražiti sva očitovanja koja su u ime tuženika dana u postupcima koji su prethodili odlukama SAFU-a, a na koje se tuženik poziva u postupku koji je prethodio ovom upravnom sporu. Navela je, da nema saznanja da li je protiv predmetnih odluka SAFU-a izjavljen pravni lijek, jer tužiteljica nije informirana niti o tim odlukama, a niti o eventualnim pravnim lijekovima podnesenim protiv tih odluka pa je predložila da se taj podatak službenim putem zatraži od tuženika. Naposljetku, tužiteljica je predložila izvršiti uvid u Odluku Općinskog vijeća Općine Medulin, KLASA: 021-05/18-01/0009 od 6. kolovoza 2018. koja prileži spisu predmeta upravnog spora 2 UsI-1332/2019.

Navedeni podnesak tužiteljice izvan raspravnim rješenjem Suda od 13. siječnja 2021. dostavljen je tuženiku na očitovanje.

U podnesku zaprimljenim kod ovog Suda na ročištu za raspravu 4. veljače 2021. tuženik je ostao kod svih dotadašnjih navoda iznesenih u tijeku upravnog spora.

U ovom upravnom sporu 4. veljače 2021. održano je ročište za raspravu prisutnosti, tužiteljice osobno, opunomoćenika tužiteljice i službene osobe tuženika pa je strankama u skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17, u nastavku teksta ZUS) data mogućnost izjasniti se o svim zahtjevima i navodima te činjeničnim i pravnim pitanjima odlučnim za rješavanje ovog upravnog spora. Na istom ročištu za raspravu stranke su u cijelosti ostale kod svih svojih navoda iznesenih u tijeku upravnog spora, nakon čega su odbijeni dokazni prijedlozi tužiteljice predloženi u tužbi, kao i oni predloženi u podnesku tužiteljice od 12. siječnja 2021. i na samom ročištu za raspravu, jer izvođenje istih nije nužni niti odlučno za rješavanje ovog upravnog spora pa je izveden dokaz uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu predmeta upravnog spora, kao i u onu koja prileži spisu predmeta upravnog postupka te je rasprava zaključena.

Uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu predmeta upravnog spora, kao i u onu koja prileži spisu predmeta upravnog postupka, utvrđeno je da je rješenjem tuženika od 19. kolovoza 2019. tužiteljica razriješena dužnosti ravnateljice Javne ustanove za upravljanje zaštićenim prirodnim vrijednostima na području Općine Medulin Kamenjak te je istim rješenjem određeno da rješenje stupa na snagu dan nakon objave u „Službenim novinama Općine Medulin“. Utvrđeno je, da se u navedenom rješenju tuženik pozvao na ne postupanje tužiteljice po propisima i općim aktima Ustanove, njezin nesavjestan i nepravilan rad, kao i nesavjesno obavljanje dužnosti, zbog čega je mogla nastati veća smetnja u obavljanju djelatnosti Ustanove, što su razlozi za razrješenje ravnatelja prema odredbama članka 44. Zakona o ustanovama („Narodne novine“, broj 76/93, 29/97, 47/99 i 35/08). Utvrđeno je, da je činjenično tuženik u navedenom rješenju utvrdio nedostatke u tužiteljičinom radu na područjima javne nabave, korištenje privatnog vozila u službene svrhe na teret poslodavca, štetu nastalu sudskim utvrđenjem nedopuštenosti otkaza ugovora o radu zaposleniku Ustanove Emiru Begiću, nestatutarne isplate pojedinim trgovačkim društvima te ugrožavanje poslovanja Ustanove otkazivanjem punomoći zaposleniku Aljoši Ukotiću za vrijeme tužiteljičinog korištenja roditeljnog dopusta. Utvrđeno je, da je osporavajući zakonitost rješenja tuženika od 19. kolovoza 2019. tužiteljica pokrenula upravni spor, koji se pred ovim Sudom vodio pod poslovnim brojem 2 UsI-1322/2019, a koji je okončan donošenjem presude od 3. rujna 2020. kojom je bilo poništeno rješenje tuženika od 19. kolovoza 2019. i predmet je bio vraćen tuženiku na ponovan postupak, uz nadoknadu troškova upravnog spora tužiteljici u iznosu od 6.250,00 kuna, (a kako je to pobliže bilo određeno točkama I., II. i III. izreke presude). U točki IV. i V. izreke presude odbijen je zahtjev tužiteljice za nadoknadom troškova upravnog spora u preostalom dijelu od 9.375,00 kuna, kao i zahtjev tuženika za nadoknadu troškova tog upravnog spora. Utvrđeno je, da je u navedenoj presudi ovog Suda od 3. rujna 2020. Sud zauzeo stajalište da su dva razloga uzeta u obzir prilikom donošenja odluke o razrješenju tužiteljice, neosnovana. Prvo, da je riječ o okolnosti da je Ustanova izgubila radni spor koji je, slijedom redovitog otkaza ugovora o radu, vodio Emir Begić, a drugo je izostanak prethodne suglasnosti Upravnog vijeća Ustanove na sklapanje pravnih poslova, kod poslova koji su supstancijalno osnaženi naknadnim suglasnostima Upravnog vijeća na radnje u provedbi tih poslova, koji da također u biti ne čine razlog za razrješenje ravnatelja po

navedenim osnovama. Stoga je Sud dao uputu da u ponovnom postupku tuženik cjelovito utvrdi odlučne činjenice u pogledu onih razloga za razrješenje tužiteljice s dužnosti ravnateljice Ustanove što se ne odnose na spomenuti radni spor, niti na izostanak prethodnih suglasnosti Upravnog vijeća u slučajevima u kojima su odnosne odluke tužiteljice faktički osnažene naknadnim odlukama Upravnog vijeća. Ukazao je, da može biti svrhovito službenoj osobi iz članka 25. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09, u nastavku teksta ZUP) delegirati pojedine ili sve postupovne aktivnosti do donošenja odluke, a dokazni postupak koncentrirati provedbom usmene rasprave, članak 54. ZUP-a, te da u slučaju ponovnog donošenja oneroznog rješenja, tuženik će u obrazloženju svoje odluke precizno i potpuno odgovoriti na sve osporavajuće navode tužiteljice iznesene u upravnom postupku. Utvrđeno je, da je u izvršenju navedene presude ovog Suda od 3. rujna 2020. doneseno ovdje osporavano rješenje tuženika od 28. rujna 2020. kojim je tužiteljica razriješana s mjesta ravnateljice JU Kamenjak te je određeno da predmetno rješenje stupa na snagu dan nakon objave u „Službenim novinama Općine Medulin“, a rješenje o razrješenju dužnosti ravnateljice se temelji na sljedećim razlozima: povredi postupka javne nabave odnosno povredi načela transparentnosti pri provođenju javne nabave što je za posljedicu imalo odluku SAFU-a o uskrati 10% odobrenih sredstava, postupanje suprotno odredbama Zakona o javnoj nabavi, odnosno Pravilnika o javnoj nabavi te je ravnateljica bez odobrenja Upravnog vijeća Ustanove zaključila ugovore s tvrtkama ITTA d.o.o. te s trgovačkim društvima u sklopu provedbe projekta Orka, korištenje privatnog osobnog automobila za službena putovanja te vezano uz to isplaćivanje naknade za korištenje privatnog automobila, iako je ravnateljica na raspolaganju imala službeni automobil 24 sata na dan te korištenje ENC uređaja pri upotrebi osobnog privatnog automobila, kao i neosnovano i bezrazložno opozivanje punomoći Aljoši Ukotiću koje opozivanje je uzrokovalo smetnje i otežalo funkcioniranje Ustanove, budući je takvim postupanjem onemogućeno obavljanje redovitog poslovanja Ustanove upravo u kritično vrijeme prije ljetne sezone – lipanj. Utvrđeno je, da je osporavajući zakonitost citiranog rješenja tuženika od 28. rujna 2020. tužiteljica pokrenula upravni spor, koji se pred ovim Sudom vodi pod gore navedenim poslovnim brojem.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja ovaj Sud je utvrdio da tužbeni zahtjev tužiteljice nije osnovan.

Naime, odredbom članka 44. stavka 2. Zakona o ustanova, nadležno tijelo dužno je razriješiti ravnatelja: ako ravnatelj sam zatraži razrješenje u skladu s ugovorom o radnom odnosu, ako nastanu takvi razlozi koji po posebnim propisima ili propisima kojima se uređuju radni odnosi dovode do prestanka ugovora o radu, ako ravnatelj ne postupa po propisima ili općim aktima ustanove, ili neosnovano ne izvršava odluke organa ustanove ili postupa protivno njima, ako ravnatelj svojim nesavjesnim ili nepravilnim radom prouzroči ustanovi veću štetu ili ako zanemaruje ili nesavjesno obavlja svoje dužnosti tako da su nastale ili mogu nastati veće smetnje u obavljanju djelatnosti ustanove.

Nisu osnovani navodi tužiteljice iz tužbe kojima ističe da se tuženik u postupku izvršenja presude ovoga Suda od 3. rujna 2020. nije pridržavao pravnog shvaćanja i primjedaba te upute koje je Sud naveo u citiranoj presudi (stranica tri iste), jer je upravo uvidom u cjelokupnu dokumentaciju koja prileži spisu predmeta upravnog spora, kao i onu koja prileži spisu predmeta upravnog postupka, te uvidom u navedenu presudu Suda od 3. rujna 2020. utvrđeno, da je tuženik vodio računa o pravnim shvaćanjima i primjedbama navedenim u citiranoj presudi, a također je u cijelosti postupio po uputi navedenoj na stranici tri i četiri presude.

Naime, neosnovano tužiteljica navodi da se tuženik pozivao na razloge za razrješenje koji bi nastali još tijekom njezinog prvog mandata, jer je za propuste u postupcima javne nabave tuženik saznao iz odluka SAFU-a tijekom trajanja drugog mandata tužiteljice pa isti predstavljaju osnovan razlog za razrješenje tužiteljice, a i ovaj Sud je u presudi od 3. rujna 2020. naveo „Sud, pritom, primjećuje da se u pogledu odluka o utvrđenim nepravilnostima, što ih je donijela Središnja agencija za financiranje i ugovaranje programa EU, tužiteljica ne može osnovano pozvati na razdoblje prije reizbora, jer su akti Agencije doneseni tek za trajanja njenoga drugog mandata, neovisno o tome što se odnose na raniji period.“ U svezi s tim tuženik je naveo da je postupak izbora izvođača proveden protivno pravilima o javnoj nabavi, da u postupku ravnateljica nije imenovala ovlaštene predstavnike naručitelja, nisu sastavljeni zapisnici niti vođena odgovarajuća dokumentacija o javnoj nabavi, nije transparentno evidentiran način prikupljanja, otvaranja, ocjene i odabira ponuda i sl. te je uslijed takvog postupanja Javna ustanova, čija je tužiteljica bila ravnateljica, penalizirana, čime je za Javnu ustanovu nedvojbeno nastala šteta, dok navedenu odlučnu činjenicu tužiteljica niti ne spori. Stoga osnovano tuženik navodi da je na navedeni način došlo do gubitka povjerenja u rad tužiteljice i njezin kredibilitet. S tim u svezi ukazuje se tužiteljici da je ravnatelj ustanove odgovoran za zakonitost rada ustanove, kako je to razvidno iz članka 37. stavka 2. Zakona o ustanovama, a ne Upravno vijeće, niti je isto imalo ovlasti išta „naređivati“ ravnateljici, a kako to tužiteljica prezentira tužbenim navodima, obzirom da je u postupcima nabave izdavala odobrenje, dok odgovornost za zakonitost postupanja i samu odluku u konačnici snosi ravnatelj. Stoga, kako je tužiteljica sporne ugovore s izvođačima zaključila bez javnih poziva, bez transparentnosti, u privatnoj, a ne javnoj proceduri, što ne predstavlja zakonito postupanje kakvo se očekuje u poslovanju javnih ustanova, to tužiteljica neosnovano prebacuje svoju odgovornost na Upravno vijeće Ustanove.

U vezi s opozivom punomoći Aljoši Ukotiću nesporno je, da se na punomoć pa tako i na opoziv iste primjenjuju opći propisi obveznog prava uključujući načelo savjesnosti i poštenja, zabrane zlouporabe prava, zabrane prouzročenja štete (članak 4., 5., 6., 8. i 10. Zakona o obveznim odnosima), a imajući u vidu da je tužiteljica opozvala punomoć tijekom svoje odsutnosti, na početku glavne turističke sezone, bez navođenja ikakvog opravdanog razloga, neopravdano je i znatno otežala funkcioniranje Ustanove u najnezgodnijem trenutku, čime je postupila protivno općim načelima prava i suprotno interesima Javne ustanove, te je izazvala veću smetnju u njezinom poslovanju. S tim u svezi ukazuje se tužiteljici da ravnatelj mora u okviru svog postupanja eventualne osobne odnose i neslaganja uvijek i beziznimno podrediti interesima Javne ustanove, a na koji način tužiteljica to nije učinila pa je Javna ustanova odnosno njezin osnivač opravdano izgubio povjerenje u njen rad. I po mišljenju ovoga Suda, kao i tuženika predmetnim opozivom tužiteljica je dala do znanja, da ne dozvoljava zadiranje u područje njezina djelokruga ni dok je odsutna i spriječena obavljati dužnost ravnatelja zbog korištenja roditeljnog dopusta, a što se sve odrazilo na štetu Ustanove, jer je opozivom punomoći Aljoši Ukotiću tužiteljica iznenada spriječila redovito funkcioniranje Ustanove, čije je poslovanje uglavnom vezano uz turističku sezonu i to pred sam početak iste, odnosno otežala je rukovođenje iste i njezino poslovanje u najnepovoljnijem trenutku.

Glede korištenja privatnog vozila, u postupku je utvrđeno da je ravnateljici na raspolaganju bio službeni automobil, s čime je tužiteljica bila upoznata, dok tužiteljica niti ne spori da joj je po tom osnovu isplaćivana naknada od 2,00 kune po kilometru. Tako je tužiteljica neopravdanim korištenjem privatnog automobila u službene svrhe i naplatom pripadajuće naknade postupala protivno interesima Javne ustanove, o kojima je kao ravnateljica bila dužna voditi računa te je Javnoj ustanovi izazvala štetu u svoju korist u vidu

nastanka neopravdanih troškova, imajući pritom u vidu činjenicu da potrošnja suvremenih automobila srednje klase kakav je za službene potrebe bio tužiteljici na raspolaganju, ne prelazi trošak goriva od 8 litara na 100 kilometara tj. ne prelazi trošak od 1,00 kune po kilometru, iz čega je razvidno da je tužiteljica u svoju korist udvostručavala troškove službenih putovanja iako joj je službenom odlukom bilo dodijeljeno službeno vozilo. Takvim postupanjem tužiteljica je opravdala gubitak povjerenja tuženika, a što je posljedično dovelo do razrješenja tužiteljice obzirom da nije postupala onako kako se opravdano očekuje od čelnika javne ustanove.

Naposljetku, ukazuje se tužiteljici da je tuženik sukladno uputi navedenoj u presudi ovog Suda u postupku donošenja novog rješenja omogućio tužiteljici očitovanje i sudjelovanje u postupku zakazavši usmenu raspravu, te se u bitnome referirao na njene navode pa su i prigovori u tom pravcu tužiteljice neosnovani.

Pri tome se pravilno tuženik poziva na stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u mnogobrojnim presudama pa tako i u presudama Revr-771/18 i Rev-2649/18, a prema kojem je dovoljno da jedan od razloga otkaza bude opravdan pa da predmetni otkaz bude dopušten u situaciji kada poslodavac u odluci navodi više razloga, zbog čega Sud nije izveo dokaze predložene od strane tužiteljice u ovom upravnom sporu, osim dokaznog prijedloga uvidom u cjelokupnu dokumentaciju koja prileži spisu predmeta upravnog spora i postupka kojeg je tuženik dostavio ovome Sudu uz odgovor na tužbu

Slijedom navedenog, na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučeno je kao u izreci ove presude.

Kako je odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice, to tužiteljica nema pravo na nadoknadu troškova ovog upravnog spora, dok je službenoj osobi tuženika valjalo priznati zatraženi trošak putne karte na relaciji Pula-Rijeka-Pula u iznosu od 196,00 kuna (98,00 kuna u jednom smjeru) kao opravdan trošak.

Odredbom članka 79. stavka 1. ZUS-a propisano je da troškove spora čine opravdani izdaci učinjeni u tijeku ili u povodu spora. U stavku 4. istog članka je propisano da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano.

Članak 6. stavka 1. Pravilnika o naknadi troškova u sudskim postupcima „(Narodne novine“, broj 8/88, 3/94 i 150/05, u nastavku teksta Pravilnik), primijenjen u vezi s odredbom članka 24. Pravilnika, propisano je da putni troškovi obuhvaćaju naknadu za prijevoz sredstvima javnog prometa. Stavkom 2. istoga članka propisano je da troškovi iz stavka 1. istog članka obuhvaćaju izdatke za dolazak iz mjesta prebivališta odnosno boravišta do mjesta gdje treba da se izvrši saslušavanje, vještačenje ili neka druga radnja kao i za povratak u prebivalište odnosno boravište. Ovi troškovi obuhvaćaju i izdatke za prijevoz sredstvima javnog prometa u mjestu prebivališta odnosno boravišta. U stavku 3. istog članka propisano je da su sredstva javnog prometa u smislu tog Pravilnika: tramvaj, trolejbus, vlak, autobus, brod i avion.

Odredbom članka 7. stavka 1. Pravilnika propisano je da naknada za prijevoz pripada za putovanje izvršeno najkraćim putem i najekonomičnijim prometnim sredstvom. Stavkom 2. istoga članka propisano je da se visina naknade za prijevoz utvrđuje na osnovi putne karte ili na drugi odgovarajući način.

Uvidom u javno objavljeni cjenik na web stranici Autotransa d.d. Rijeka utvrđeno je da prosječna cijena autobusne karte redovne linije javnog prijevoznika koji prevozi na relaciji Pula – Rijeka iznosi 98,00 kuna u jednom smjeru, dakle 196,00 kuna u oba smjera.

Cijeneći citirane zakonske i podzakonske odredbe te navedeni podatak iz javno objavljenog cjenika, Sud utvrđuje da je zatraženi putni trošak službene osobe tuženika izdatak koji je bio nužan za vođenje ovog spora i da je stoga taj izdatak opravdan i da visina zaraženog troška odgovara citiranim odredbama članka 6. i 7. Pravilnika.

U Rijeci 5. veljače 2021.

S u t k i n j a

Marija Renner Jakovljević, v. r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog Suda u tri (3) primjerka, za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude.

Dostaviti:

- opunomoćeniku tužiteljice Saši Cvečiću, odvjetniku u Labinu, Zelenice 18
- tuženom Općinskom vijeću Općine Medulin, Medulin, Centar 223

Za točnost otpravka - ovlaštena službenica
Marijana Andrijević

